

«Жахливого виду пес з багровим рубцем на лобі знову здійнявся на задні лапи і, посміхнувшись, сів у крісло.

Другий міліціонер несподівано перехрестився замашистим хрестом і, відступивши, відразу віддав Зіні обидві ноги.

Людина в чорному, не закриваючи рота, виговорила таке:

— Як же, дозвольте?.. Він служив в очистці...

— Я його туди не призначав, - відповів Пилип Пилипович, - йому пан Швондер дав рекомендацію, якщо я не помиляюсь.

— Я нічого не розумію, - розгублено сказав чорний і звернувся до першого міліціонера.

— Це він?

— Він, - беззвучно відповів міліціант».

Михайло Булгаков , «Собаче серце»

ПАНЕ ПРОФЕСОРЕ, З ВАМИ ВСЕ ГАРАЗД?!

...Ректор Вінницького обласного інституту післядипломної освіти педагогічних працівників Дровозюк замахнувся на підлеглу. В його очах палахкотіла така лють, що жінка вражено вигукнула: «Ви що, бити мене будете!?»

Тоді з маленьким начальником почало робитися щось дивне. Він миттєво обернувся й почав лихоманково виштовхувати шокovanу жінку з порога своєї приймальні. Робив він це тією частиною тіла, яку в

простонародді називають «дупа». Дивитись їй в очі йому не вистачало духу. І тому Степан Іванович надихався поглядами членів своєї команди, що ошелешено дивилися на «дикі танці» ректора. Свідками видовища в приймальні були в.о. проректора Олександр Корпан, методист Галина Кузьменко та помічник ректора. В цей самий час інша частина співробітників та слухачів курсів української мови та літератури з коридору злякано

спостерігала за неймовірними піруетами професорської спini та верткого гузна.

Жертва нападу Дровозюка, завідувачка кабінету української мови й літератури, не маючи сил далі терпіти це неподобство, спробувала апелювати до чоловічої гідності та здорового глузду ректора: «Степане Івановичу, що Ви робите!? Ви ж чоловік!»

ПРОФЕСОР ДРОВОЗЮК ВИГУКНУВ: «Я - НЕ ЧОЛОВІК !!!»

І доктор наук не жартував. «Степане Івановичу, як ви не чоловік?» - вихопилось у жінки. Але страшенно розгніваний освітянський Геракл дійсно нечоловічим голосом верескнув, що він таки не чоловік... Потім хряснув дверима перед закам'янілими глядачами і почав їх рвати з середини на себе... Ця шарпанина ледь не закінчилась травмою для Галини

Кузьменко, що стояла в нього за спиною, коли професор в черговий раз намагався видерти з дверей ручку...

Отаким видався сонячний ранок 13 червня 2008 року, який освітяни, з властивим їм гумором, вже встигли охрестити «чорною п'ятницею»... Але й досі ніхто не може збагнути, від кого ж захищав

Дровозюк свій кабінет, де з незрозумілих причин «ув'язнив» кількох слухачів... Кажуть, що нібито в началька відділу кадрів обласного управління освіти та науки Володимира Кузьменка відібрало мову від розповіді дружини про події в приймальні ректора.

ЧИ ОBOB'ЯЗKOBО PEKTOPY ПЛУТАТИ ДBEPІ

ТУАЛЕТУ Й CBOГO КАБІНЕТУ?..

Діставши такі сенсаційні відомості, редакція вирішила провести журналістське розслідування чергового «подвигу» професора Степана Дровозюка.

Насамперед ми попросили прокоментувати поведінку Степана Дровозюка **завідувачку кабінету української мови й літератури**. «Дайте мені спокій! Я не хочу згадувати той жах!» Такою була лаконічна відповідь постраждалої.

А ось враження слухачів курсів української мови та літератури.

Оксана Г.: «13 червня цього року, в останній день курсів, на початку дев'ятої години до аудиторії № 24 кілька раз зазирнув ректор Степан Іванович Дровозюк. Через деякий час він несподівано заскочив до учбової кімнати й, проказавши щось малозрозуміле, заходився перевіряти присутність слухачів. Хоча дзвінок ще не пролунав й підсумковий залік не почався. Потім Степан Іванович наказав старості групи й ще одній слухачці узяти журнал і зайти до його кабінету. Керівник курсів Олена Андріївна поцікавилась у ректора, що відбувається й що він шукає. Степан Іванович зло відповів, що він ректор і нічого нікому пояснювати не буде. Далі почався залік. Усі слухачі були розгублені й стурбовані. Ми не розуміли дивної поведінки ректора. Пізніше, назирці за старостою, ректор знову з'явився в аудиторії й наказав ще одній слухачці негайно зайти до його кабінету. Тоді слухачі почали просити Олену Андріївну особисто піти до ректора й з'ясувати, що він шукає і в чому їхня вина. Завідувачка курсів вийшла з аудиторії».

Світлана С.: «Ми почули якийсь шум з коридору й виглянули туди. Побачене нас просто вразило. Ректор стояв спиною до Олени Андріївни і штовхав її спиною чи, як це краще сказати, «задом». У всіх нас склалося враження, що він якийсь... не при собі... Пані Олена запитала його: «Як ви не чоловік?» Тоді Степан Іванович не своїм голосом закричав на неї: «Я – не чоловік!» В цей час біля Олени Андріївни стояв якийсь працівник інституту в окулярах і закам'яніло дивився на те, що робить ректор».

Степан Іванович Дровозюк коментувати ці події відмовився.

Враховуючи, на нашу думку, неадекватну поведінку ректора, ми звернулися до відомого київського психіатра та психолога. Ми змалювали їм портрет уявного керівника та попросили його охарактеризувати.

Психолог Олексій П.: Він відзначив, що керівник, про якого йдеться, показав певну модель поведінки по відношенню до неконтрольованої ним жінки. Психологи вважають, що основою для такої моделі є типові форми поведінки по відношенню до мами в дитячому віці. Можна впевнено стверджувати, що у віці до восьми років цей чоловік, будучи доведений маминим тиском до відчаю, набундючувався, замахувався без відваги вдарити та повертався до неї спиною. Як правило, такий стереотип поведінки властивий психічно нестійкій особі, яка в ранньому віці перебувала в повній залежності від мами, пізніше в сім'ї – під каблуком дружини, на роботі – повністю «лягає» під вищого керівника.

Поведінка керівника в описаній ситуації – яскравий приклад так званої «регресії». «Регресія» - це тимчасова, ситуативна деградація поведінки до рівня дитячих стереотипів, набундючення, повертання спиною до партнера, замахування без відваги вдарити, штовхання задом – яскраві прояви регресії.

В цілому описаного керівника можна оцінити як непридатного до керівної посади, незрілого, психічно нестійкого, схильного до патологічної залежності від особи начальника. Як правило, на керівній посаді така людина не витримує перевантаження і швидко «здає» як фізично, так і психологічно.

Слід також зазначити, що подібна поведінка часто є одним із симптомів психічних захворювань, зокрема маніакально-депресивного психозу або специфічної форми шизофренії. Але наявність такого

дігнозу може встановити лише психіатрична експертиза.

Психіатр Олександр В.: Він сказав, що для офіційного висновку потрібен пацієнт і проведення судово-психіатричної експертизи. Тільки тоді дії особи, яка нас цікавить, можна кваліфікувати як осудні, частково осудні чи не осудні. Хоча вже зараз можна говорити про поведінку, яку оточуючі сприймають як неадекватну й таку, що суперечить загальноприйнятим нормам суспільної моралі. Звичайно, цілий ряд психічних захворювань характеризуються описаними симптомами. Однак лікар наголосив, що до проведення експертизи ніяких висновків робити не можна, бо описані нами прояви можуть бути й добре спланованими, а тому цілком адекватними діями...

Начальник управління Ігор Івасюк: напередодні на прес-конференції дав більш ніж виразну характеристику професора Дровозюка – висуванця «Нашої України». Ми поцікавились в нього, чому Степан Дровозюк переслідує членів Вільної профспілки. Ці факти реальні й добре відомі освітянському начальнику.

Кореспондент газети «Шанс»: Ігорє Дмитровичу! У нас є відомості, що за Вашою вказівкою ректор Степан Дровозюк переслідує членів Вільної профспілки, незаконно записує на диктофон розмови з ними, змушує їх звільнитись з роботи. Наслідком цих незаконних дій стало те, що працівники інституту, неугодні Вам, втрачають працездатність і змушені лікуватись. Поясніть, чому так відбувається і чи давали Ви таку вказівку Дровозюку?

Івасюк І.Д.: Ну, хто Вам дав таку інформацію, що я давав таку вказівку? Ну, Ви покажіть, де була така моя вказівка? Ну, люди з диктофонами ходять. Ну, то хоть би записали. Ну, ладно. Може б письмово не дав, то записали б. ...Але щодо якихось переслідувань... В мене є великі сумніви. Знаючи Степана Івановича як людину... Як людину високоінтелегентну... Я вважаю, що, ну, небагато таких фахівців можна в нас знайти не тільки на теренах нашої

області, а навіть на теренах України, яка має такий життєвий досвід і таке саме в галузі освіти. І крім того має такі гарні особисті якості. От Ви з ним поспілкуйтесь. Це настільки інтелігентна, толерантна, поміркована, е-е-е, ну, тактовна людина, що рідко коли така зустрінеться. Я собі не уявляю, щоб Степан Іванович когось десь там примушував звільнитись.

Слухаючи Ігоря Івасюка, диву даєшся. Про кого це він? Про людину, яка дозволяє собі верещати на жінок, переслідувати їх та вигукувати: «Я – не чоловік!»? І це доконані факти! Якщо ганебна поведінка Степана Дровозюка – приклад інтелігентності, толерантності, поміркованості й взагалі здорового глузду, то в редакції газети «Шанс» й Ігоря Івасюка діаметрально протилежні уявлення про ці людські чесноти. Єдине, з чим ми погоджуємось, то це з твердженням Ігоря Дмитровича, що ні на Вінниччині, ні в Україні, мабуть, немає такого професора, який би в робочий час влаштував «дикі танці» перед слухачами й працівниками інституту. Проте Івасюк, мабуть, несподівано для самого себе, встиг сказати на прес-конференції й правду, повторивши перед журналістами самохарактеристику Степана Дровозюка, яка миттю стала крилатою. За словами Ігоря Дмитровича, Дровозюк зізнався: «**Я поки що двері свого кабінету плутаю з дверима туалету**». Чи сам Дровозюк розумів, що він говорить, - невідомо, але, дійсно, сказав як зав'язав. Тільки дивує в цій ситуації інше: навіщо інституту такий ректор? Чи не Степана Івановича, бува, мала на думці колишній директор Людмила Юрчук, відповідаючи на питання журналіста про те, кого вінницька влада хоче бачити ректором інституту? Ось її слова: «Поважний професор з класичного університету навряд чи піде до нас. Можливо, тут потрібна людина слухняна чи пенсіонер такий, як треба». Як у воду дивилась Людмила Миколаївна – невже усе знала наперед?

Щоб краще різібратися в сутності подій, що вирують в інституті й навколо нього, ми звернулися до добре обізнаного **посадовця обласного управління освіти та науки**. Зі зрозумілих причин називати його прізвище не будемо. Він почав з того, що спробував відповісти на питання, поставлене головою Вінницької обласної Ради Григорієм Михайловичем Заболотним: «Хто

колотить інститутом післядипломної освіти?» Пан В. (назвемо його так) не приховував, що Степан Дровозюк ніяких рішень приймати не може. Це очевидно для кожного, хто мав з ним справу. Тому від такого працівника намагались звільнитись усі, з ким він працював. Управлінець порадив нам поспілкуватись, наприклад, з ректором Вінницького торговельно-економічного інституту і запитати його, чому він зробив усе від нього можливе, щоб Дровозюк терміново отримав звання професора і пішов, як то кажуть, «на чужі руки». За словами нашого співбесідника, інститутом керує сьогодні Ігор Івасюк через начальника відділу кадрів Володимира Кузьменка та його дружину – працівника інституту Галину Кузьменко, якій обіцяна посада проректора інституту. Саме вони «штотхають» Степана Івановича на такі неадекватні кроки, як це було 13 червня. Дровозюк – людина, яка з неба зірок не хапає і завжди сліпо виконує наказ начальника. Саме тому він і небезпечний, що ні логіка, ні незоровий глузд не спроможні його зупинити. Він, наче закодований, не сприймає нічого, крім керівного наказу. Тому такі люди не повинні призначатись керівниками, бо від їхнього керування страждатимуть підлеглі й вони самі. Але Івасюк добивався призначення Дровозюка ректором тому, що хоче управляти інститутом в ручному режимі, що ми сьогодні й бачимо. Завідувачку ж кабінету української мови й літератури Ігор Дмитрович вирішив звільнити, головним чином, з чисто шкурних інтересів і трошки тому, що вона – член Вільної профспілки. Справа в тому, що Івасюку вже давно хочеться працевлаштувати на місце Олени Андріївни потрібну йому людину. Наприклад, Лілю Нежданову. Й Ігорю Дмитровичу глибоко плювати, що пані Олена - чудовий працівник, одна з небагатьох, хто реально працює з обдарованими дітьми й добилася, що за останні 10 років вінниччани регулярно займають кращі місця на Всеукраїнських олімпіадах. Чому ж Івасюк І.Д. намагається подати на звання «Заслужений вчитель України» не її, а проректора інституту Іваницю Г.А., єдиними здобутками якої є інтриги, нашіптування, переслідування неугодних?

Взагалі інститутом керують сірі, посередні люди. Заробітна плата проректорів становить понад 4000 грн., реальна зарплата ректора – біля 8000 грн. А ККД їх дорівнює нулеві. Методисти ж отримують біля 1000 грн. А «ціна» посади ректора – інституту – 40 000 \$, проректорів – від 5000 \$. От і всі секрети кадрової політики. От тому Олені Андріївни, наприклад, не давали й не дають закінчити кандидатську дисертацію й вона не може працювати на одній з кафедр. Зате Нежданову незаконно роблять кафедральним працівником.

20 червня 2008 року Ігор Івасюк, перевищивши свої повноваження, наказав Дровозюку провести збори колективу і затвердити так звану «нову» структуру інституту. Але як завжди все звелось лише до механічного збільшення кількості посад та структурних підрозділів. Все це робилось на око, без науково обгрунтованих розрахунків, що впливали б з новою сучасною стратегією інституту. Рік тому інститут перевіряла комісія обласної ради, яка констатувала, що він потребує кардинального реформування. Досі це рішення не виконане насамперед через позицію керівництва управління. Чому переслідують Вільну профспілку? Тому що вона добивається приведення у відповідність з сучасними вимогами структури інституту, його кадрового складу, напрямків діяльності та його матеріально-технічного оснащення, тобто практично захищає інтереси держави. А керівництво управління освіти та науки нічого змінювати не хоче. Воно банально прагне використовувати інститут у власних, часто зовсім не освітянських цілях. Та й хто може завадити Ігореві Івасюку, куму губернатора Домбровського, робити те, що він хоче? Так, Вільна профспілка заважає. Тому й відбувається налаштування проти Вільної профспілки працівників інституту, особливо найконсервативнішої їх частини - методистів, яким Галина Кузьменко щоденно навіює потрібні управлінню думки. Ці люди не здатні працювати в сучасних умовах, а тому в багнети приймають усе нове й прогресивне, бо не можуть його опанувати. Тому їм і кажуть, що, вигнавши з інституту членів Вільної профспілки, ці працівники матимуть безтурботне життя. І методистам це подобається. Проте як таку позицію може займати

Ігор Дмитрович, – незрозуміло, адже він постійно декларує, що дбає про освіту й державу? А разом з тим працює, не маючи адекватної часу стратегії вінницької освіти. Але ж це нечесно по відношенню до десятків тисяч вінницьких освітян і зовсім не по-держаному. А в освіті справді потрібні кардинальні зміни. Але здійснювати їх можуть лише люди з новим сучасним мисленням. А різним карикатурним типам не місце не тільки на керівних посадах, але й в освіті взагалі, бо вона сьогодні формує майбутнє України. І ще одне. Як тільки Ігор Івасюк під тиском Вільної профспілки створив інвентаризаційну комісію в інституті – профспілчани одразу виявили безліч порушень. Це і величезна кількість літератури, яку незаконно продають працівники інституту, десятки людей, що незаконно проживають в гуртожитку, заниження вартості інститутських будівель в десятки разів тощо. Він не на жарт розлютився, терміново зупинив діяльність комісії... От саме тоді профспілчан почали не просто переслідувати, а змушувати звільнятися з роботи.

А ось точка зору відомого вінницького політика **Сергія Чумака**, який так багато зробив для наведення ладу в інституті.

Сергій Чумак: Перед Днем Перемоги мені потелефонував відомий вінницький меценат Григорій Фурман, який, кажуть, оплатив лікування самого Григорія Заболотного за кордоном, і

переконував мене якомога швидше зустрітися зі Степаном Дровозюком. Взагалі мені дуже не хотілось навіть бачитись з цією людиною, яку я давно й добре знаю. Неприємна це особа. Руки завжди мокрі, липкі, погляд метушливий, не говорить, а пришіптує весь час оглядаючись, наче за ним стежать, ніколи нічого не висловлює прямо, відверто, завжди заводить якесь мутне крутіство, не тримає слова, – одним словом, я зустрівся з ним, бо не міг відмовити поважній людині. А Степан, хоч і мав у мені велику потребу, не зважувався мені просто так потелефонувати, а змушений був вдатися до послуг посередника. Бо, як то кажуть, знає кіт, чиє сало з'їв...

Зустріч відбулась 8 травня цього року ополудні в центрі міста біля башти. Степан просив мене вплинути на Заболотного, бо той, мовляв, хоче його звільнити та призначити на його місце свою людину, а допомагає йому в цьому нібито Вільна профспілка. Я відповів, що непорядно говорити таке про тих, завдяки кому він став ректором. Але Степан мене й слухати не захотів. Просив допомогти розібратись з Заболотним і Вільною профспілкою. Додав, що відомості про голову облради та Вільну профспілку йому надав Ігор Івасюк. Він переконував, що той - людина наша, й йому можна вірити, і що Івасюк - «голова», тому він без поради з ним жодного рішення не

приймає. Більше того, Дровозюк, думаючи, що ми в одній команді, надав запис своєї розмови з керівництвом Вільної профспілки, яку таємно записав на диктофон, як доказ „наїзду” на нього профспілки. Я переконаний, що Степан записував на диктофон і нашу розмову, тож нехай її оприлюднить, й усі все зрозуміють. Цими днями я випадково дізнався, що 8 травня Дровозюк викликав до свого кабінету голову Конфедерації Вільних профспілок, і тримаючи його в кабінеті, послав комісію зафіксувати, що той був відсутній на своєму робочому місці. Знаєте, проблема Вільної профспілки в тому, що її керівники занадто інтелігентні люди. Хіба можна з дровозюками чи івасюками по-інтелігентному? От Дровозюк мені казав, що ненависні йому профспілчани нібито скрізь «стукають» на нього. Я йому відповів, що Вільна профспілка жодного разу нічого не сказала мені про інститут. Такі це люди. А от інформували мене про інститутські справи інші: Надія Салтановська та Галина Кузьменко. Від них і таких як вони я, наприклад, дізнався про переслідування Вільної профспілки. А кажу про це тому, що вищезазначені працівники інституту поводять себе непорядно. Як виявилось, вони стукають й на мене.

ЧОМУ ПРАЦІВНИКІВ ВІЛЬНОЇ ПРОФСПІЛКИ НАМАГАЮТЬСЯ ЗВІЛЬНИТИ З РОБОТИ?

«Старцями не народжуються, а стають,» - говорить народна мудрість. Напевно, це про відносини бюджетних коштів і витрати орендарів, за яких 5,34 тис. грн. сплачено інститутом та незаконну безоплатну передачу матеріальних цінностей на суму понад 16 тис. грн. відділу освіти одного із районів. А в результаті ці ресурси не використані на нагальні потреби установи.

**Начальник КРУ у Вінницькій області
Валентина Душечкіна**

Відповідь на це питання знайти непросто. Безперечно, головна причина, на нашу думку, в намаганні вінницьких можновладців приватизувати приміщення інституту та його гуртожиток. А друга причина –

це спроба усіх зацікавлених осіб, зокрема й начальника обласного управління освіти та науки Ігоря Івасюка, приховати серйозні порушення закону в діяльності колишнього директора інституту

Людмили Юрчук, в тому числі й пов'язані з гуртожитком по вул. Скалецького.

Ось як охарактеризувала цю ситуацію **начальник КРУ у Вінницькій області Валентина**

Душечкіна. «Ревізорами з'ясовано, що з квітня 1986 року на баланс інституту передано гуртожиток на 320 місць. На момент закінчення ревізії статус гуртожитку не визначено. А депутатський корпусом без реєстрації права власності приймалися рішення щодо бюджетних призначень на його утримання. Розпорядник фінансує 8 працівників інституту, 157 слухачів курсів (це щось на зразок послуг готельного типу) та 99 працівників різних установ і організацій.

Поселення цих працівників відбулося без узгодження з власником майна – територіальною громадою Вінниччини та профспілкою. То чому ж депутатський корпус облради приймає рішення щодо виділення з бюджету коштів на їх утримання?

Є питання до керівництва інституту та головного бухгалтера щодо організації та контролю готівкових розрахунків, адже встановлено 228 випадків неоприбуткованих у касі інституту коштів на суму 168,2 тис.грн., отриманих за проживання у гуртожитку. Напевно, запитання виникнуть і у банку АКБ „Дністер”, правоохоронців та податкових органів: у позаробочий час поза межами каси, без встановленого ліміту протягом 2005-2006 років, січня-лютого 2007 року утримувалась готівкова виручка».

Таку позицію начальник КРУ висловила минулого року. А чи змінилась ситуація сьогодні? Майже ні. Ні обласне управління освіти та науки, ні старе й уже нове керівництво інституту нічого не зробили, щоб навести в інституті лад. Схоже, цього добивається лише Вільна профспілка. За що й страждає.

Але є й ще один дестабілізуючий фактор. Величезну зацікавленість інститутом чомусь виявляє голова обласної організації «Наша Україна», перший заступник голови ОДА Валерій Коровій. Приведемо лише один приклад втручання цього діяча в освітянські справи з, так би мовити, особистих мотивів. Так, 16 червня 2007 року він направив на ім'я директора інституту Людмили Юрчук лист (вихідний № 01-1-34-32-59, № 005248 бланка ОДА, вхідний № 638 від 09.07.08 р.), в якому просив директора Людмилу Юрчук поселити в гуртожиток свого кума Братанюка Л.Є., що працює в Європейському університеті, як висококласного фахівця, що потребує житла. Звичайно, питання це він вирішив, і понині кум Коровія незаконно мешкає в

інститутському гуртожитку. Виникає питання, чому працівник комерційної структури майже задарма проживає за рахунок обласного бюджету? Чи не тому, що заступник губернатора використав своє службове становище, щоб забезпечити житлом близьку йому людину за державний кошт? І чи дії Коровія не називаються просто: «корупція»? Чому б цьому можновладцеві не оселити кума в своєму власному палаці, де місця вистачить не на одного кума? Чому, натомість, він покращує свої міжособистісні стосунки за рахунок держави? Ця поведінка Валерія Вікторовича набуває особливо цинічного відтінку в світлі недавньої перевірки інституту комісією обласної ради та КРУ, які виявили й зафіксували подібні порушення. Але їх досі не усунуто й винних не покарано. Чи не тому начальник КРУ у Вінницькій області Валентина Душечкіна змушена була опублікувати в газеті «33 канал» статтю під промовистою назвою «На 426 тисяч грн. фінансових порушень виявлено КРУ в інституті післядипломної освіти?» Цим мужнім вчинком Валентина Душечкіна довела, що вона є принциповим борцем з корупцією і готова казати правду навіть про перших осіб області. Та й як же можна на реагувати на той кричущий факт, що з вини колишнього директора інституту Людмили Юрчук та її покровителя Ігоря Івасюка Вінницький обласний інститут післядипломної освіти педагогічних працівників повинен в цьому році заплатити штраф в розмірі понад 800 000 грн. Чому ж Юрчук досі не притягнуто до кримінальної відповідальності? Ігор Івасюк, маючи, очевидно, вінничан за недалеких, стверджує, що не його справа порушувати кримінальні справи. Звичайно це так, але скільки він персонально написав звернень до прокуратури після, скажімо, останньої перевірки КРУ? Адже він чудово знав, що відбувалося й відбувається в інституті.

Отакі наші справи. Як бачимо, битва з корупцією під проводом керівної та спрямовуючої сили в області - «Нашої України» - завершилась перемогою корупції. Але ми бачимо й інше. Вінницькі „нашоукраїнці” можуть нарешті похвалитися реальним досягненням в галузі освіти. І після урочистого

зібрання, присвяченого відзначенню чергового Дня Конституції України, на сцену може вийти радісний конференсьє і оголосити: «Дикі танці з вихиласями». Виконавець - професор, доктор наук, ректор Вінницького обласного інституту післядипломної освіти педагогічних працівників, висуванець «Нашої України» Степан Дровозюк. Редактор-постановник - начальник управління освіти та науки Вінницької обласної державної адміністрації, „нашоукраїнець” Ігор Івасюк. Спонсор – Вінницька обласна організація «Наша Україна»!

Ірина Авдєєва